

Kennel Hesselhøj og Jens Bang

Jens Bang er rundet af den fynske muld i en gammel slægt af præster og bønder med overvægt af de sidste. Farfaren var jæger om en hals, mens faren ikke gik på jagt, han deltog dog som klapper på traditionsrige jagter på gården og omegn. Det var dengang, man ikke bare nøjedes med at gå til remisser. En jagtdag sluttede med spisning, og så blev der spillet l'hombre.

Som otteårig fik Jens polio og mistede førligheden, men ingenlunde interesse for landbrug og jagt, Svend Rasmussen på Rabølgården var en af farens gode venner, og han kendte også de navnkundige Sara og Anders Andersen på Skyttegården – fremragende eksponenter for pointeren og de traditioner, der knyttede sig til jagt med den.

Dengang havde alle jægere en pointer på egnen. Jens nævner med et smil, at da slagteren i Barløse fik en korthår, undrede han sig over, om man kunne gå på jagt med sådan en. Da Jens nåede en alder, hvor han lovligt kunne gå på jagt, fik han en pointer, som Svend Rasmussen havde kasseret pga. underbid.. – Jeg var bedre gående dengang end i dag, siger Jens, som også brugte en Nuffield traktor, når han og hunden skulle på høsejagt eller efter fasaner. – Jeg lærte selvfølgelig også at stille mig på strategiske steder. Vildt på vingen har nu som før altid været den bedste jagt for ham.

Efter studentereksamen var han et år på Dalum Landbrugsskole, hvorefter han tog første del af agronom studiet på Landbohøjskolen. Inden turen gik til København, havde han på Rabølgården mødt Hans Pahle, som introducerede Jens til markprøvefolket i Storkøbenhavns Jagtforening. Jens fortæller, at der var forbavsende mange agerhøns i Hvidovre – området og også på Amager, hvor Bella Centret nu ligger.

Interessen for hundesporten var vakt. Vor mand skifter spor og læser Jura i Århus. Efter endt studie, får han arbejde på et stort advokatkontor i Varde, der jo kun ligger en halv times kørsel fra Oksby, hvor A.P. Andersen, Kennel Oksby boede. Jens besøgte ham ofte. At læse i hans jagtdagbog var meget spændende, dengang var der høns derude. A.P. var en glimrende fortæller, en meget dygtig hundemand, der med rund hånd øste af sin enorme viden og sine oplevelser. Han havde om nogen konkurrencegenet, siger Jens.

Nok var det spændende at arbejde i Varde, men da muligheden for at vende tilbage til den fynske muld bød sig, vendte Jens tilbage og er nu selvstændig advokat i Assens. Han slog sig ned på hjemegnen i Barløse, hvor han snart får en pointer i huset. Britt bliver parret med Skeels Riff, og senere bruger han også Rimfaxe Emir og Mørups King. Her falder Hesselhøj Britta, som Laurits Nielsen når pæne resultater med. Kennel Hesselhøj, navnet på den fædrene gård, så dagens lys.

Jens ville egentlig helst have hanhund, og Søndermosens Paw klarede sig rigtigt godt, inden den efter en amorøs eskapade blev kørt over af en bil. Forinden da havde den parret Sippe og her faldt BRCH Yelva, som egentlig startede skidt i marken, men senere med Tom B. Hansen som fører blev en stjerne – placeret i 17 vindereklasser i Danmark, Sverige og Finland.

Under Nordisk Match i Finland blev Jens meget imponeret over svenske Bjørn Jønssons Skäratorps Kendo, der i dybe grøfter djærvt rejste fasaner. Bjørn var Jens' bedste ven, som desværre døde i en relativ ung alder. Hustruen, Ann Helen Jønsson fører kennelen videre. Jens fik en fantastisk hanhund fra kennelen, Skäratorps Scirocco, men den blev desværre bidsk og måtte aflives. Yelva bliver parret med Kendo og her falder et superkuld, hvor Jens beholder Hesselhøj Mona-Lisa og Hesselhøj Primadonna, som med hustruen, Jeanette Wallgren Bang og Tom B. Hansen som førere har opnået flotte resultater såvel i mark som på bænke, hvor begge er blevet udstillingschampions. Begge tæver er indgået i avlen.

I Kennel Hesselhøj er de jagtlige egenskaber det primære. Hundenes evne til at finde og fastholde fugl. Det kunne Kendo, selvom han måske nok gav lidt for megen tom stand. Stil og reviering er naturligvis også vigtig – man kan få en klump i halsen, når det er i top, siger Jens, men man skal holde sig for øje, at disse ting skal være i et kontrolleret samspil mellem hund og fører. Han slår fast, at vi ikke kan leve af at barbere hinanden i hundesporten. Vi kan ikke kun skumme fløden. Den almindelige jæger skal også have del i den og derfor også have gode hvalpe.

Ud over mange prøver i DK har Jens' hunde ofte deltaget i prøver i Sverige og Finland. Om de erfaringer, han her har, siger han, at det foruden mange venskaber har givet udsyn og inspiration. – Jeg er jo en slags lærling af Aksel Knudsen, der om nogen var en stilfanatiker, men jeg har nok via nordisk inspiration fået den holdning, at effektivitet må veje tungere. Er de jagtlige egenskaber ikke i orden, har pointeren ingen gang på jorden, siger han og fortsætter, desto længere, man kommer nordpå, desto tungere vejer det jagtrelaterede på prøver. Her tæller en 2. præmie på prøve virkelig. Det er godt, for bag sådan en præstation kan der godt gemme sig en værdifuld avlstæve. I Finland skyder man selv over sin hund i åben klasse og vinderklasse, hvor kun fældet fugl tæller, så et brugschampionat opnår man kun her, hvis der er et perfekt samspil mellem hund og skytte (fører).

Jens har været heldig og få solgt en del hvalpe til nævnte lande, siger han, og de bliver for alvor brugt, da mange går rigtig meget på jagt i de endeløse fjelde. Efter mange års deltagelse i hundesporten har Jens selvsagt høstet mange erfaringer og gjort mange iagttagelser.

Han mener, at vore pointere er blevet væsentlig bedre gennem årene, er blevet mere dresserbare og samarbejdsvillige. De er blevet gode apportører og viser stor vandpassion, hvis de har lært det. Fart, stil og format er i orden, men hvor de forhen gik over 7 kirkesogne, så er de nu mere kultiverede. Det er dog, som om de er blevet senere udviklede. For år tilbage arbejdede DPK for, at derbyhundene skulle være yngre; det er der ingen grund til længere.

Det er vigtigt, at vi får de unge hunde ført frem, så vi kan se de naturlige anlæg.

Krumtappen i hundesporten er, at vi har dygtige dommere, som har øje for disse, dommere, som kan skille klinten fra hveden.

For at kunne gøre dette må dommerne naturligvis have en god portion jagtlig erfaring.

Dommerudvalget har et kæmpeansvar for til stadighed at få nye dommere på banen med disse egenskaber. Læser man kritikker fra prøver i dag har de unægteligt et lidt stereotypt præg.

I 14 år har Jens siddet i DPK's bestyrelse. Det var en glæde med Erik Skeel for bordenden.

Skeel var et geni til at uddelegere opgaver for herefter senere at få enderne til at nå sammen.

Det er en daglig glæde at være omgivet af pointere, siger Jens. De er glade og hengivne hunde, som er nemme at have med at gøre. Pointeren er også en god alenehund.

Den er rolig, egner sig godt til en tilværelse i byen, den kan være alene, gør ikke, er absolut ikke bidsk, men børnevenlig. Det var berigende at snakke med Jens i nogle timer, hvor han øste af sin store viden med et glimt i øjet. Hans indsigt og udsyn kunne en skarp aftensol ikke udviske, da jeg kørte mod vest mod hjemmet.

Niels Mølgård Ovesen Mejrurp